

BİR ADIM İLERİ ATTINIZ, ŞİMDİ BİR ADIM DAHA... SONRA BİR ADIM GERİDEN YOLA DEVAM EDEBİLİRSİNİZ...

Temmuz 2008
Münir Aktolga

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ.....	1
İSTERSENİZ MARKSİZİMDEN BAŞLAYALIM	2
SOSYALİZM-MODERN SINIFSIZ TOPLUM	5
“KİRLENMİŞ SOLCULAR-SOLCULUK” MESELESİ.....	6
GELELİM TASAVVUFA.....	9
MODERN SINIFSIZ TOPLUM BİLİNCİ- TASAVVUF İLİŞKİSİ.....	10
MATERYALİZM VE TASAVVUF	11
SONUÇ.....	14

GİRİŞ

Bir mucize oldu adeta, yoksa rüyalarım gerçek olmaya mı başladı diye düşünüyorum!..

Çok önemli gelişmeler oluyor Türkiye’de...

Bazı generallerin tutuklandıklarından falan bahsettiğimi sanmayın sakın, bütün bunlar kaçınılmaz şeyler artık; demokratik cumhuriyete giden yolda bu tür “travmalara”da alışmamız gerekecek bundan sonra! Bundan daha önemli gelişmeler var!!

Farkında mısınız bilmem, Taraf Gazetesi büyük bir sıçrama yaptı son günlerde, Ahmet Altan ve arkadaşları harikalar yaratıyorlar! Her sabah ilk işim heyecanla Taraf’ı okumak oluyor artık!. Darbeye karşı çıkarak, sadece demokrasi mücadelesinde çok önemli bir görevi yerine getirmekle kalmıyor Taraf; aynı zamanda, ayaklarını yere basan yeni tip bir “sol” anlayışına ışık tutarak, böyle bir “solun” tarihsel görevlerine ilişkin yeni açılımlar da getirmeye çalışıyor.

Burjuva devrimi süreci, “yeni tip bir sol’un” yaratılması sürecini de zorlayarak geliştiriyor Türkiye’de. Devrimci-Anadolu burjuvazisinin temsilcileri, son zamanlarda, devrim sürecinde işbirliği yapabilecekleri “yeni tip bir sol” arayışını o kadar açık bir şekilde dile getirmeye başlamışlardı ki, bu arayış ve çağrılar bir yerde yankısını bulacaktı mutlaka. Burjuvazi, kendi diyalektik inkârını yaratmadan varolamayacağını görüyor..

İşte böyle, devrim konuşur insanları!..

Ne kadar ilginç değil mi, “sol’u” da, yakalandığı ulusalcılık-Kemalizm hastalığından (ve de “solculuktan”) gene burjuvazi kurtarıyor! Devrimci Anadolu burjuvazisi, cephede omuz omuza olacağı devrimci bir “sol’u” da yaratarak ilerliyor..Diyalektik, diyalektik diyordunuz diyalektik budur işte!...

Sonra diyorum ki kendi kendime, “e peki, otuz yıldır sen ne yapıyordun, niye yeni bir ses” oluyor Taraf’ın çıkışı”?..

Taraf’ın çıkışı “bir ilk”-“yeni bir durum”, çünkü benim yaşadığım sürecin diyalektiği başkadır. Taraf, yüksek sesle konuşarak-bağırarak doğan bir bebek oldu, ben ise senelerce hep karnımdan konuşmak durumundaydım!

Ben, kaçınılmaz olarak çitayı en tepeye koymak zorunda kaldım! Yola çıkış noktasını, 1973 Martını düşününce, evet benim önüme de sorun önce Taraf gibi Türkiye’de demokrasi mücadelesi ve sola ilişkin sorularla çıkmaya başlamıştı; ama sonra işin boyutları değişti bende. Öyle bir yere gelip dayanmıştı ki süreç, o ana kadar dokunulmaz kabul edilen ideolojik tabulara dokunamadığım sürece benim için artık daha ileri gitmek mümkün değildi. Ya, ucu nereye giderse gitsin oraya kadar gidecektim ben, ya da, orada bırakarak, bu kadarı yeter diyecek, bugün Taraf’ın bulunduğu noktadan yola devam edecektim..Ben birinci yolu seçtim. Belki de seçmek zorundaydım, bilmiyorum. Düşününüz bir kere, bugün Taraf’ın yazıp çizdiklerini bundan otuz sene önce hapisane koridorlarında bağıra bağıra söylerken beni kaç kişi dinliyordu!.Bu yüzden de ben, iğneyle kuyu kazar gibi zor olana adadım kendimi..Ama sakın buradan Taraf’ı küçümsediğim sonucu falan çıkmasın! Birbirini tamamlayan süreçlerdir bunlar. Zaten bu yazının konusu da bu ya...

O zaman, en sonda söylenmesi gerekenleri öne alarak devam edelim: Evet, Taraf’ın izlemeye çalıştığı yeni politik çizgi genel olarak doğrudur ve kesinlikle desteklenmesi gerekir. Ama bu, bizim, aynı zamanda Taraf’ı eleştirmemize de engel olmamalıdır diye düşünüyorum. “Bugün için bu kadarı bile yeterlidir, buna da şükür” görüşüne ise hiç katılmıyorum! Nerelerden geliyoruz biz!. Hangi gerekçeyle olursa olsun kendimize-düşünceye bir sınır çizmemiz gerektiğine inanmıyorum. Niye çizicekmişim ki ben böyle bir sınırı!. Bu nedenle, hem desteklemenin, hem de sürecin daha ileri gidebilmesi için düşüncelerimi açıkça söylemenin doğru olduğunu düşünüyorum. Anlayan olursa ne ala, olmazsa da zaten alışkınım ben “anlaşılmmaya”, kendim için yazmış olurum gene!

İSTERSENİZ MARKSİZİMDEN BAŞLAYALIM

Devrim süreci bisiklete binmeye benzer, durduğun an düşersin! Bu yollarda hiç duraksamadan yürüyebilmek için ise hedefi çok iyi görebilmek, kiminle, nereye kadar, nasıl yürüyeceğin çok iyi bilmek gerekiyor. Çünkü, sadece karşı çıkarak bir yere varılamaz. Reaksiyon rüzgarının altından yeninin ucunun görünmesi de gerekir. Bir şeyi yıkarken yerine neyi koyacağınızı bilemezseniz eğer, daha sonra siz de o yıkıntıların altında kalırsınız.

Ne demek istediğim açık sanırım: “Marksizm”, “Zıtların mücadelesi” ve “Kemalizmle hesaplaşmak” derken, bu sürecin, sonunda Taraf’ı bugün için politik olarak doğru bir yere oturttuğu görünüyor; ama uzun soluklu olabilmesi için onun (Taraf’ın), süreç içinde, içine girilen bu yeni yolun diyalektiğini çok iyi kavrayabilmesi de gerekiyor. Çünkü, sadece eskimiş silahlarla dövüşerek, Marksist diyalektik edebiyatı yaparak belki konjonktürel olarak bugün belirli bir yerde bulunabilirsiniz, ama uzun vadede hata yapmadan ilerlemeniz mümkün değildir bu yollarda!.

“Marksizmi yeniden öğrenmeliyiz” diyor Taraf. Doğru! Evet, Marksizme sahip çıkacağız, bu çok önemli; ama şunu da unutmayacağız ki, sadece Marksizm yetmez artık bu yollarda ilerleyebilmek için!. Çünkü Marksizm işçi sınıfının delikanlılık döneminin ideolojisidir. Bizi doğuran, vareden ananın gençlik yıllarının dünya görüşüdür. Ama, 21.yy da, modern sınıfsız topluma giden globalleşmiş dünyayı sadece onunla açıklayamazsınız artık. Bu yüzden de, içine girilen bu yeni süreci yakalayan-onu açıklayabilen bir “sol” olabilmek için, artık sadece “Marksist olmak”, ya da “Kemalist zincirlerden kurtulmak” yetmiyor; 20.yy özgü “sol”-“solculuk” anlayışlarını tümüyle sıyırıp atabilmek de gerekiyor sırtımızdan!. Yoksa yazık olur, daha ne olduğunu bile anlayamadan adamı yer yutar bitirir-ya da kendine uydurur- bu süreç! Canavarın dişlerinin arasındaki o kovukta yetişmiş biri olarak bu söylediklerime kulak veriniz!..Ben diyorum ki:

Bir adım ileri attınız, şimdi bir adım daha atmanın zamanıdır...sonra bir adım geriden, şu an bulunduğunuz noktadan yola devam edebilirsiniz!..

Bununla şunu demek istiyorum:

1-Herşeyden önce, elinizdeki paslanmış felsefi silahı bir bakımdan geçirin artık. “Zıtların Birliği ve Mücadelesinin” ne anlama geldiğini, bu ilkenin Marksist yorumunun hangi tarihsel koşulların ürünü olduğunu kavramaya çalışınız. Ben bu konuda otuz yıldır kafa yoruyorum, en azından bir okuyun, gözden geçirin varılan sonuçları.¹ Mekanik bir “Zıtların mücadelesi” anlayışı belki şu an içinde bulunulan süreçte size yardımcı olabilir, ama bu türden bir pusulayla daha fazla ileri gidemezsiniz. Bu nedenle, bir adım daha ileri atarak 21.yy’ın diyalektiğini kavramaya çalışınız.

2- Buna bağlı olarak hemen, Batı’daki ve bizdeki tarihsel toplumsal gelişme süreçleri arasındaki farkların altını ucu kalın bir kalemle bir kere daha çizin. Burjuva devrimi sürecinde, Batı’da ve bugün bizde “sağ” nedir, “sol” nedir, “muhafazakar” kime denir, “ilerici-gerici” ne demektir bu kavramları yeniden tanımlamaya çalışın. Çünkü Türkiye’de bu kavramların hepsi “kirlenmiştir”. Örneğin, burjuva devrimi sürecinde, Batı’da “muhafazakar” deyince bundan eski-feodal düzeni savunanlar anlaşılırken, Türkiye siyasetinde bugün “muhafazakar” denilenler, devrimde (burjuva devrimi sürecinde) ilerici devrimci bir rol üstlenen Anadolu burjuvazisinin temsilcileridir. Bu yüzden de, “muhafazakar” denilenlerin ilerici sol bir platformda, “ilerici, sol, sosyal demokrat” denilenlerin ise, gerici-sağ bir çizgide buldukları bir ülkede yaşıyoruz biz!. Bu gerçeği yüksek sesle dile getirmek bazılarında yeni tipten “travmalara” neden olsa da maalesef artık bunun başka yolu yoktur!..

Bu adımı da attıktan sonra artık sizi kimse tutamaz!..

Şöyle diyor Taraf:

“Türkiye’de sivil siyaseti etkisizleştirecek gizli ya da açık bir darbe hazırlığı sürüp gidiyor. Ortaya çıkan belgeler 2004 yılından beri türlü biçimlerde girişimlerin yapıldığını gösteriyor. Bazen bizzat askeriye buna hevesleniyor, bazen muhtıra yolu deneniyor, bazen sivil toplum kuruluşları cepheye sürülüyor, bazen de yargı bu amacı gerçekleştirmek için harekete geçiyor.

Ne dünyada, ne de Türkiye’de bir darbe medyasız yapılamaz. Medyada da darbenin hazırlıklarına çanak tutan yazarlar ve gazeteler var. Darbeyi destekleyenlerin yaptığı en

¹ www.aktolga.de

büyük oyun, “hedefin sadece AKP” olduğunu söyleyip, tartışmayı AKP'nin hataları üzerinden yürütmek. Bu taktiğin asıl amacı, “şeriat” ihtimalinden gerçekten korkan samimi bir kitleye, “İran gibi olacağımıza, darbe olsun” dedirtebilmek. AKP'nin hataları da bu kesime çok yardımcı oluyor. Ama bu darbe hazırlıklarının asıl hedefi AKP değil. İki temel hedefi bulunuyor. Birincisi, hızla uyanan halkı siyaset dışında tutabilmek...İkincisi de, Avrupa Birliği'ne giden yolu kesmek. Bugün AKP, iktidardan çekilse ya da düşse ve yerine halkın desteğine sahip, Avrupa Birliği'ne üye olmayı arzulayan başka bir parti gelse de bu darbe istekleri bitmez. Çünkü onlar “irticanın” gelmeyeceğini biliyorlar. İhracatı 120 milyar dolara yaklaşan ve bu ihracatın önemli kısmını Anadolu'daki “muhafazakâr sermayenin” gerçekleştirdiği bir ülkede irtica olmaz. Bizzat o sermaye irticaya karşı çıkar. Avrupa yolunun kapanmasını ve ihracatın durmasını istemez çünkü. AKP'nin “türban” kararını en çok eleştirenlerden birinin de o Anadolu sermayesi olduğunu unutmayın. Darbeciler, bu gerçeği biliyor. Onlar, halktan ve Avrupa'dan korkuyorlar. Darbeye Anadolu sermayesi direniyor. AKP'nin “varoşlardaki” işsiz ve sahipsiz kitleleri de darbeye, “artık aşağılanmaktan bıktıkları” için karşı çıkıyorlar. Ama neticede darbeye en kuvvetli itiraz muhafazakâr kesimden geliyor. Utanç verici gerçek, “sol” kesimin aynı kuvvetle darbeye karşı sesini yükseltmemesi. Sanırım bunun önemli nedenlerinden biri “AKP'li görünme” endişesi. Hâlbuki Türkiye'nin bu büyük kırılma noktasında darbe karşıtlarının bütün güçlerini birleştirmeleri, darbe karşıtı bir saf oluşturmaları gerekiyor. Muhafazakârlarla “sol demokratların” elele vermesi gereken bir dönemden geçiyoruz. Ortak bir amacımız var çünkü...”

Bütünüyle katılıyorum...

Türkiye siyasetini tanıyan biri olarak, “Muhafazakarlarla sol demokratların elele vermesi gereken bir dönemden geçiyoruz” derken Taraf'ın ne demek istediğini herkes gibi ben de çok iyi anlıyorum tabii, ve buna katılıyorum. Ama, “kirletildiğini” söylediğimiz bazı kavramları kullanırken çok dikkatli olmamız gerektiğini de düşünüyorum! Nasıl olsa herkes ne demek istediğimizi anlıyor diye düşünemeyiz. Evet bugün, tıpkı ulusalcı-muhafazakarların kendilerini “sol-solcu” olarak tanımlamaları gibi, AK Partililer de kendilerini “muhafazakar” olarak tanımlıyorlar! Ama biz bu durumu bir veri olarak kabul ederek sineye çekemeyiz. “Kirletilen”, tersine çevrilen kavramları yerli yerine oturtmak ve doğru kullanmak durumundayız da. Çünkü insanlar kelimelerle-kavramlarla düşünürler. Ne demek “muhafazakarlarla solcuların işbirliği”! Gericilerle ilericilerin işbirliği gibi birşey olurdu bu! Yani, bu kavramlar artık bu şekilde yerleşmiş diyerek geçemeyiz! Madem ki bir kirletilmişlikten bahsediyoruz, o halde bir yıkayalım da şöyle kral çıplak olarak nasıl görünüyormuş bir anlayalım! Çok ilginç bir durum değil mi!..

Hiç düşündünüz mü, nedir bu “sağ”-“sol”, “ilerici”-“gerici”-“muhafazakar” kavramları diye, nerden çıkmış bu kavramlar diye hiç düşündünüz mü! Bunda düşünecek ne var demeyin sakın!. Çok önemli, örneğin şu “sağ” ve “sol” kavramlarını ele alalım. “1789'dan sonra Fransa'da parlamentonun sağında burjuvalar, solunda da emekten yana olanlar oturuyormuşta, bu kavramlar da oradan girmişler siyaset diline”!..Böyle mi biliyorsunuz siz de! Yanlış işte!

Evet, bu kavramlar 1789 Fransa'sından kalma; ama o zaman parlamentonun sağında oturanlar burjuvalar değil, monarşi-yani feodalizm yanlıları! Sol da oturanlar ise sadece işçiler, emekçi sınıfı temsil edenler olmayıp, burjuvazi ve işçi sınıfından oluşan kapitalizmin güçleri. Burada “sağ” olan, yani mevcut durumu muhafaza etmeye çalışan (bu anlamda muhafazakar ve gerici olan) monarşi-yani feodalizm yanlılarıdır. Çıkarları eski toplumu, eskiyi muhafaza etmekte olanlar, yeniye karşı çıktıkları için gerici-sağ-muhafazakar oluyorlar. Yeniye, yani kapitalist bir toplumu isteyenlere ise (burjuvalara ve işçilere) sol-solcu-ilerici deniyor. Bunlar, feodal üretim ilişkilerine göre daha ileri olan kapitalist üretim ilişkilerini temsil

ettikleri için ileriye temsil etmiş oluyorlar. Yani öyle burjuvazi sağcı da, işçiler de otomatikman sol-solu temsil eder diye bir kalıp yok!

Gelelim Türkiye'ye, kim bugün sağı temsil eden, ya da muhafazakar-gerici olan Türkiye'de? AK Parti ve onun yandaşları mı? Peki solu kim temsil ediyor, ya da ilerici olan, daha ileri bir toplum biçimini isteyen kim, CHP, Atatürkçüler, TÜSİAD cılar ve bilumun "solcular" mı? Hayır mı diyorsunuz! Ben de öyle diyorum! O zaman açık olalım. Türkiye'de şu an yaşanan süreç kendine özgü bir burjuva devrimi süreciyse eğer, bu süreçte eskiyi, Osmanlı artığı eski devletçi düzeni temsil eden ulusalcılar gerici, sağ, muhafazakar, burjuvasıyla işçisiyle gelişen kapitalizmi temsil edenler ise ilerici ve sol dur. Daha açık konuşmak gerekirse, bütün o, şimdiye kadar kendini "ilerici" "sol" olarak ilan edenler sağ-gerici-muhafazakar, "muhafazakar" olarak tanımlayanlar ise ilerici ve sol dur. Yeni "travmalara" neden olsa da malesef acı gerçek budur!..

Bu tablo içinde yeri değişmeyen bir tek MHP var galiba! Devletçi cephenin içinde sağın bir fraksiyonu olarak onun yeri aynı kalıyor! İşte, bir CHP ile bir MHP'yi birleştiren diyalektik de budur zaten. Bunların her ikisi de değişik kanallardan aynı şeyi savunmaktadırlar: Devleti kutsamak, eski devletçi düzeni muhafaza etmek.

Sol'u tanımlarken burda sorun sanırım AK Parti'ye gelip dayanıyor! Çünkü kendi kendini "muhafazakar" olarak tanımlayan bir parti AK Parti! Onun neresi sol oluyor ki diye düşünüyor insan!!

AK Partinin kendisini "muhafazakar" olarak tanımlaması, Türkiye'de yukardan aşağıya doğru gerçekleştirilen Kemalist kültür ihtilali sürecinde Anadolu halkının kendi geleneklerine-yaşam biçimine (kültürüne) sahip çıkmasındandır. Yani AK Parti ve onun temsil ettiği kitle, kendi varoluş temellerinin-kültürlerinin-geleneksel yaşam biçimlerinin yok edilmesine karşı çıktıkları için muhafazakardırlar. Ki bu da devrimci bir çabadır! Çünkü insanlar ve toplumlar için sahip oldukları kültürel miras (yaşam bilgileri) onları var eden toplumsal DNAlardır. İnsanlar ve toplumlar sahip oldukları bu kültürel bilgi hazinesi temeli üzerinde oluştururlar kimliklerini. Bir toplumu tarih sahnesinden silmenin, ya da bir insanı köleleştirmenin yolu, onun sahip olduğu bilgi temelini- yaşam bilgilerini yok etmekten geçer. Bu nedenle, "yeni bir toplum, yeni bir insan yaratmak" adı altında yürütülen toplum mühendisliği çabalarına karşı direnmeyi temsil eden bir muhafazakarlık, gericilik-sağ değil, sol bir duruştur.

Ama siz eğer halâ eski tip bir "solculuğun" etkisi altındaysanız, halâ, işçi sınıfının birgün burjuvaziyi altederek-yok ederek- kendi devletçi düzenini kuracağını düşünüyorsanız; bu yüzden de kendinizi burjuvaziden-kapitalizmden soyutlama çabası içindeyseniz, o zaman o iş başkadır. Çünkü o zaman, nasıl olurda AK Partiyle birlikte aynı sol-demokrasi platformunun içinde yer alırsanız diyerekten bir türlü işin içinden çıkamazsınız, ki bu da sizi kaçınılmaz olarak öteki tarafın-ulusalcı gericilerin kucağına iter! Sonra da dersiniz ki "kirletildik"! Kim kirletmiş oluyor şimdi sizi bu durumda!

Galiba önce bu konuyu tartışmamız gerekecek!

SOSYALİZM-MODERN SINIFSIZ TOPLUM

Nedir o sizin "daha ileri toplum biçimi" dediğiniz devletçi düzen? Üretim araçlarının mülkiyetinin devlete ait olduğu "sosyalist" bir toplumu savunmak mıdır sizi burjuvaziden ve kapitalizmden daha ileri-ilerici yapan? Bu mudur sol dediğiniz, solculuk bu mudur sizin için halâ? Marksizm Marksizm diyorsunuz, ne anlıyoruz bugün Marksizmden? İşçi sınıfının yerini robotlara bırakmaya başladığı bir dünyada halâ proletaryanın bir gün gelip diktatörlüğünü ilan

edeceğini mi düşünüyorsunuz? Aradaki nüansları bir yana bırakırsak, sonunda, üretim araçlarının mülkiyetinin devlete ait olduğu bir toplum mudur varmak istediğiniz yer? “Hayır değil” mi diyorsunuz, tamam işte o zaman, ben de aynı şeyi söylüyorum: Ama, üretim araçlarının mülkiyetinin bütün topluma ait olduğu, “kapitalizmden daha ileri olan o toplum biçimi”, devlet mülkiyetine dayanan “sosyalist” bir toplum değildir. Modern sınıfsız toplum, ya da Bilgi toplumu diyoruz bugün ona. Önce, zorunlu olarak aşılması gereken devletçi-sosyalist bir aşaması falan da yoktur bunun! Kapitalizmin gelişme süreci kaçınılmaz olarak kendi diyalektik inkarına doğru gidiyor o kadar. Böyle bir toplumda mülkiyet kavramı da zaten anlamını kaybeder. Biz şimdi sınıflı toplum kafasıyla, özel mülkiyetin karşıtı olarak “toplumsal mülkiyet” deyince, bundan devlet mülkiyetini anlıyoruz, ama öyle değil işte. Sınıfsız bir toplumda kavramların içeriği de değişecektir. O zaman, mülkiyet-sahip olmak kavramlarının içine sınıflı toplumlar sürecinde doldurulan anlamlar birşey ifade etmez hale gelecektir. Böyle bir topluma giden yol ise, kapitalizmi temsil eden sınıf olan burjuvazinin, sosyalizmi-devletçiliği temsil eden sınıf olan işçi sınıfı tarafından altedilmesiyle falan gerçekleşmeyecektir! Modern sınıfsız topluma giden yolda, gelişmeden-ilerlemeden anlaşılması gereken, kapitalist sistemin içindeki evrim sürecinde çitayı sürekli daha yukarılara taşımaktan ibarettir. Bunun da yolu, daha ileri, eşitlikçi, çevre dostu bir toplum için verilecek sınıf mücadelelerinden ve bilimsel gelişmelerin hızlandırılmasından geçer. Sınıf mücadelesi kapitalizmin gelişme sürecinin iç dinamiğini, sistemin kendi içinde hep bir adım daha ileri gitmesinin mekanizmasını oluşturur. Toplumsal gelişme süreci, ancak bu şekilde, her adımda çitayı biraz daha yukarıya doğru iterek yol alır. Bilimsel-teknolojik gelişmeler ise, üretici güçlerin gelişmesinin kaçınılmaz sonucu olarak bu yolu açar, genişletir, aydınlatır, sıçrayışı kolaylaştırır, mümkün hale getirir.

Modern sınıfsız toplum-ya da Bilgi toplumu bu sürecin hedefidir. Burjuvazinin yerini bilim insanlarının, işçi sınıfının yerini ise makinelerin-robotların aldığı yeni bir toplum biçimi olacaktır o. Böyle bir topluma, yani sınıfsız bir topluma işçi sınıfının önderliğinde, elde bayrak enternasyonal söyleyerek varılamaz! Çünkü işçi sınıfı da burjuvazi gibi adım adım kendi inkarını gerçekleştirerek yok olmaktadır bu sürecin içinde. İşçilerin yerine robotların üretim yaptığı bir fabrikanın mülkiyeti mi olur, artı değer olmadan burjuvazi, kapitalizm mi olur!.

Eğer Marksizmi bu özülle ele alacaksak, zaten onu inkar ederek bir yere varamayız. Marksizm bu anlamda bizim anamızdır, bizi doğurandır. Anasını inkar edenin vay haline! Atalarımız bile cennetin anahtarı anaların ayaklarının altındadır demişler!. Ama o kadar! Modern sınıfsız toplumun insanları olarak biz aynı zamanda Marksizmin diyalektik inkarıyız da! O bizim içimizdedir, tıpkı kendi öz anamız gibi, ama biz o değiliz artık, çünkü biz o çocuğuz, DNA larımız farklı. Bu diyalektiği kavramadan modern sınıfsız topluma giden yolu kavramak da mümkün değildir.

“KİRLENMİŞ SOLCULAR-SOLCULUK” MESELESİ

“Solculuk, taa Mustafa Kemal’in “sahte komünist parti” açtırmışından bu yana “devlet ve devlet yanlıları” tarafından hep kirletilmiştir. Ciddi bir felsefi sisteme dayanan bu görüş, felsefi içeriğinden boşaltılmış, Marxism’in öğrenilmesi yasaklanmış ve sadece politika alanında kullanılan içi boş bir kavrama dönüştürülmüştür”.

Daha önceki bir yazısında da “eskiden solcu diye tanınan bir çok insanın bugün katıksız bir faşizmin savunucularına dönüşmesine Marksizm bilgisinin eksikliğinin büyük rol oynadığını” söylüyordu Ahmet Altan. Gene bu yazıda, “Marks’ı bilmediğimiz, tanımadığımız için, biz Atatürkçüleri, devletçileri “solcu” kabul etmişiz. CHP’yi bile sol parti sıfatına layık görmüşüz” diyordu.

Hepsi iyi güzel, benim derdim de zaten iş olsun diye Ahmet Altan'ı ve Taraf'ı eleştirmek falan değil! Ama ortada çok ilginç-vahim bir durum var! Öyle bir “sol”-“solculuk” anlayışı konuyor ki ortaya, sanki “masum” bir genç kız gibi bu “meret”! Bütün kabahaat da bu “masum” genç kızı iğfal eden-kirleten o Kemalizmde! Genç kız ise sadece saflığının ve bilgisizliğinin kurbanı! Kemalistleri “sol”-“solcu” sandığı için kanarak iyi niyetle gidiyor hep onların kucağına!

Yok böyle şey arkadaşlar! Sizin deyiminizle dün Kemalizme kandık, şimdi de kendi kendimizi kandırmaya başlamayalım! O zaman kimi suçlayacağız peki ilerde! Tamamen yanlış değerlendirmeler bunlar. Ne Kemalizm solu kirletmiştir, ne de “solcular” bilgisizliklerinden dolayı Kemalizme kanmışlar, onun tarafından iğfal edilmişlerdir! Bütün mesele o “sol”-“Marksizm”-“felsefe” anlayışında yatıyor. Şu satırlara bakınız: “Marks toplumunun ve doğanın gelişmesinin temelinde zıtlıkların ve çelişkilerin olduğunu söyler. Çelişen güçlerin mücadelesi, çelişkiyi yaratanlardan birinin yok olması, diğerinin ise zıt güç yaratmasıyla sonuçlanır. Aristokratlar burjuvalarla mücadele ederler, aralarında çıkar çelişkisi vardır. Aristokrasi yenilip yok olur, onun yerine burjuvazi ile çelişeceği yeni bir gücü, işçi sınıfını yaratır. Sonra burjuva sınıfıyla işçi sınıfı mücadele eder. Bütün bu çelişkiler ve mücadeleler, insanlığın daha ileri gitmesini sağlar”.

Bu görüşleri daha önceki bir yazıda eleştirmiştik, ama belki okumayan vardır diyerek, ve de bu yazının bütünlüğü açısından aynı eleştirileri buraya tekrar aktarıyorum:

Çok ilginç bir durum! Vardığı sonuçlarda Ahmet Altan'la tamamen aynı görüşteyiz! Örneğin, “eskiden solcu olarak tanınan bir kısım insanın bugün faşizmin savunucusu” haline geldiği konusunda, “Atatürkçüleri, devletçileri solcu, CHP yi de sol parti olarak görme yanılığısına düştüğümüz konusunda Ahmet'le tamamen aynı görüşteyiz. Ama o, bütün bunların nedenini bilgi yetersizliğine bağlıyor, “Marksı bilmediğimiz, tanımadığımız için bu yanılığa düştük” diyor ki, işte bu konuda ayrılıyoruz.. Çünkü problemin çözümü bu kadar basit değildir!

Ahmet, gerçekten olayın sadece bir “bilgi yetersizliği” olayı olduğunu mu düşünüyorsun sen? Yoksa, başka bir açıklama bulamadığın için mi böyle diyorsun! Bu arada koskoca bir Sosyalist Sistem çöktü Ahmet! Onlarda mı öğrenememişlerdi yetmiş küsur yılda bu Marksizmi? Ne menem bir “şeymişki” bu Marksizm, hiç kimse öğrenemiyor onu! Bir Lenin'in bile anlayamayacağı kadar karmaşık bir öğretimiydi Marksizm; nice “Bilimler Akademilerinin” kafa patlatarak bir türlü çözemediği bir bilmece miydi? Bizim “solcuları” falan bir yana bırakalım, koskoca Sosyalist Sistem çöktü, Lenin'in proletarya devleti çöktü Ahmet! Bütün bu olup bitenlerin nedeni de Marksizm konusundaki “bilgi yetersizliği” miydi yoksa? Şimdi bizim beğenmediğimiz o ulusalcı Kemalist solu zamanında sosyalist dediğimiz devletler de desteklediler; TKP diye bir olay vardı bir zamanlar unuttuk mu! Kim vardı, ne için vardı onun arkasında bunu unuttuk mu? Benim bütün hayatım bunlarla, cuntacılıkla mücadeleyle geçti, neydi bu cuntacılığın devrim anlayışı unuttunuz mu; o kapitalist olmayan yol hikayelerinin arkasında ne vardı-kimler vardı unuttunuz mu.. Böyle tahlil olmaz, tarihsel toplumsal gelişme süreci ne olduğu anlaşılmayan bir “bilgi eksikliğiyle” açıklanamaz!. Çünkü tarihi yapan, insanların sübjektif durumları, “bilgi seviyeleri”-iradi çabaları, hatta yetenekleri değildir! Tam tersine, insanların bilinçlerini-bilgi düzeylerini belirleyen objektif süreçlerdir, üretici güçlerin gelişme seviyesidir. Neyse uzatmayalım..

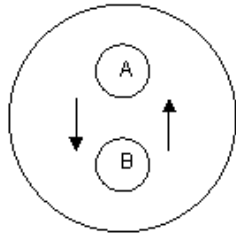
Şimdi geliyoruz meselenin canalcı noktasına; kimsenin bir türlü kavrayamadığı o “Marksizm bilgisinin” özüne:

Önce şu gerçeğin altını çizelim: Feodallerle burjuvazi arasındaki çelişkiyle, burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişki aynı şey değildir! Bunlardan birincisi, yani feodallerle burjuvazi arasındaki çelişki, iki ayrı üretim ilişkisini-toplum biçimini- temsil eden iki sınıf arasındaki “uzlaşmaz bir çelişkiyken”, diğeri, yani burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişki, kapitalist üretim ilişkileri içinde birbirlerine bağlı olan, biri olmadan diğerin de olamayacağı iki sınıf arasındaki bir çelişkidir.

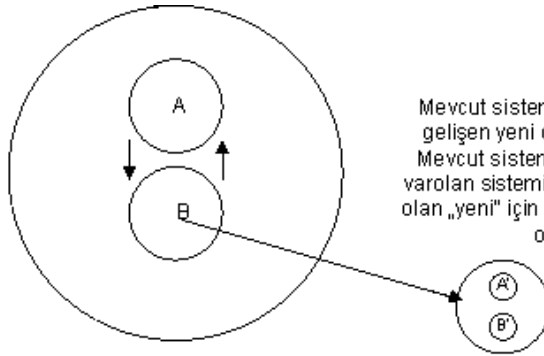
Kapitalizm ve burjuvazi, feodal sistemin içinde, onun ana rahmi olan kent toplumunda, feodalizmin diyalektik inkârı olarak doğar ve gelişir. Sonunda da feodal kabuğu çatlatarak yeni bir üretim ilişkileri sistemi olarak ortaya çıkar².

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ilişki ise bambaşkadır. Bunlar, yani burjuvazi ve işçi sınıfı, bir ve aynı sistemin birbirinin varlık şartı olan unsurlarıdır. Bu nedenle, feodallerle burjuvazi arasındaki çelişkiyle, burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi kategorik olarak aynı şekilde değerlendiren 19-20.yy'lara özgü bir Marksizm ve “zıtların birliği mücadelesi” anlayışı 21.yy'la birlikte geride kalmıştır artık! Bu tür bir “diyalektik”- ve “devrim anlayışı” en fazla işçi sınıfının bluğ çağının dünya görüşünü ifade eder! Yani, minareyi (21.yy'la birlikte gelişen üretici güçleri) kılıfına (klasik bir Marksizm anlayışına) uydurma çabaları artık boşunadır!

Hani herşey değişiyordu, kendini yeniden üretiyordu! Neden Marksizmin de bu diyalektiğe tabi olduğunu görmek istemiyorsunuz! Marks kahinmiydi, nereden görecekti 21.yy da ortaya çıkan gelişmeleri. “Marksizm bir bilimdir, bu yüzden de o değişmez” mi diyorsunuz! Hangi “bilimden” bahsediyorsunuz siz Allah aşkına, her yy.ın ayrı bir bilimi vardır! Bir Newton fiziğiyle kuantum fiziği arasındaki ilişkileri düşünün.. Bu, her alanda böyle. Yani öyle “bilim” diye din gibi değişmez-mutlak birşey yoktur! Bilim, insanların dünyayı evreni kavrayış biçimlerinden doğar. Üretici güçler geliştikçe, insan geliştikçe bilim de gelişir. Bir sürü yeni bilim dalı çıktı bugün, bilimsel gelişmeler her alanda baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Siz tutmuş halâ Marksizmin değişmez-gelişmez-mutlak bir bilim olduğundan bahsediyorsunuz! Olmaz böyle şey!

Kapitalist Toplumun resmi
A:Burjuvazi, B:İşçi Sınıfı

Feodal toplum şekilde AB sistemi olarak gösteriliyor. A:Feodalleri, B de Serfleri-köylüleri göstermektedir. Burjuvazi ise feodal toplumun ana rahminde gelişen başka bir sistemin temsilcisidir.

Mevcut sistemin ana rahminde gelişen yeni duruma ait güçler. Mevcut sistemin motor gücü (B) varolan sistemin içinde gelişmekte olan „yeni” için bir ana rahmi rolünü oynar.

Yoksa Marksizm bir dinmidir ki bu konuya yaklaşmaktan korkuyorsunuz! Hiç kimse korkmasın, Marksizm bir yere gitmiyor!. Marksizm kendi inkârını yaratarak olgunlaşıyor,

²„Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimlerinin Esasları-İlkel Komünal Toplumdan Bilgi Toplumuna ve Türkiye-
www.aktolga.de

olgunluk çağına giriyor o kadar. Siz hiç delikanlı olmadınız mı! O zaman da aynı şekilde mi bakıyordunuz dünyaya!..Biryandan “dinciliğe”, “laikliğe”, “ulusalcılığa” karşı çıkarken, diğer yandan, Marksizmi de bunlar gibi bir din-tarikat haline getirmenin ne anlamı var!

GELELİM TASAVVUFA

Ahmet’e göre, “dinle solculuğun kaderi aynıdır” Türkiye’de.³ “Çünkü aynı oyun “dine” karşı da oynanmıştır. Tasavvuftan, felsefi değerlerinden koparılan “din” de bu ülkede sadece “şekil” şartlarına indirgenmiş, özünden ve ahlâkından uzaklaştırılmış, politik bir silah haline getirilmiştir. Tasavvufla Marxizm arasındaki “teklîğe” dayalı benzerliği tartışabilecek bir solcuyla dindar bulmakta çekeceğimiz zorluk bile bu iki kavramın nasıl zihinlerde yer bulmasının engellendiğini bize gösterir”.

1-Kim koparmış Ahmet dinin Tasavvuf özünü! Kemalistler mi? Şeyh Bedreddinle Osmanlı’nın arasını kim açmış? Bulduk bir şamar oğlanı! Kemalizme vurmak, solcular olarak bizi bütün günahlarımızdan arındırırken, şimdi de Kemalizme vura vura dindarları da mı günahlarından arındıracağız?

Tasavvuf ilkel komünal toplumun bilinci-bilgisidir. Sınıflı topluma geçiş aralığında, ilkel komünal toplum mücahidi atalarımızın sınıflılığa, sınıflı topluma geçişe karşı direncini ifade eder; yani, sınıflı toplum tarafından inkâr edilen sınıfsızlığa geri dönüş özlemidir o. Ayağının altından kayıp giden eski güzel günleri geri getirme çabasının bilincidir.

Din ise, sınıflı topluma geçişle birlikte meydana gelen yeni toplum biçiminin kurum ve kurallarıyla, yeni yaşam biçiminin organizasyonuyla uğraşır. Bu nedenle, Tasavvufla din arasındaki ilişki uzlaşmaz bir çelişkiyi ifade eder. İlkel sınıfsız toplum üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olarak kendi inkârını (sınıflı toplumu) yaratırken, bu geçiş aralığında doğan Tasavvuf bilinci de, kaçınılmaz olarak, kurumsallaşmaya başlayan din tarafından inkâr edilir. Bizde bütün bir Osmanlı tarihi bu geçişi, iki dünya görüşü arasındaki amansız-uzlaşmaz mücadeleleri ifade eden çatışmalarla doludur. Şeyh Bedreddin isyanı bunlardan sadece biridir. Daha neler var..Yani öyle, Kemalistlerin Tasavvuf özünü boşaltmasıyla kirlenen, “solculuk” gibi “masum” bir ideoloji falan değildir din de.

Peki ne yapacağız, Tasavvufa sahip mi çıkacağız?

Hem evet, hem hayırdır bu sorunun cevabı!

Önce neden hayır, onun cevabını verelim: Ben eğer Şeyh Bedreddin’in yaşadığı dönemde yaşıyor olsaydım, kendi payıma, onun bir müridi olur, onun saflarında savaşırdım! Ama bu, bugünün sınıf mücadelesi ortamında da Şeyh Bedreddin’in yolundan gitmek gerektiği anlamına gelmez! Çünkü Şeyh Bedreddin’in düşünceleri ne kadar eşitlikçi, özgürlükçü olursa olsun, son tahlilde, o, güneşin altında kar gibi eriyip gidene, sınıflılığın karşısında yok olma sürecini yaşayanı (ilkel sınıfsızlığı) temsil ediyordu. Bu nedenle, günümüz sınıf mücadelesi koşullarında Şeyh Bedreddin’in yolundan gitmek, sınıflı topluma karşı ilkel sınıfsız toplumu geriye getirmeye çalışmak gerici bir çabadır, ne kadar “ulvi” hedeflere yönelik olursa olsun karşı çıkılması gerekir.

Ama denecek ki, Şeyh Bedreddin eskiyi, yok olanı temsil ediyordu da, Osmanlı mıydı yeniyi temsil eden? Hayır! Sınıflı topluma geçiş anlamında, evet Osmanlı daha “ileriyi” temsil

³ Çok ilginç, aslında varılan sonuçlarda tamamen Ahmet’le beraberiz, ama o bu sonuçlara farklı-bana göre yüzeysel- değerlendirmelerin sonucunda varıyor.

ediyordu bu doğru, zaten bu yüzden de o galip geldi. Ama, Osmanlının içine girdiği sınıflılık kendi kendini üretme potansiyeli olan bir sınıflılık değildi. Antika bir sınıflılıktı. Osmanlı bir tür fetihçi-köleci toplumdur. Yani çürümeye, yok olmaya mahkumdur. Bu yüzden, Şeyh Bedreddin gerici Osmanlı ilericiydi de diyemeyiz! Olayı tarihsel gelişim sürecinin kendine özgü diyalektiği içinde ele almak gerekir.⁴

Gelelim Tasavvufa neden, nasıl sahip çıkmamız gerektiğine: Uzun yıllar süren çalışmaların ardından “Sistem Teorisinin Esasları, ya da Varoluşun Genel İzafiye Teorisi-Herşeyin Teorisi” ortaya çıktığı zaman bu süreci ifade ederken şöyle yazmışım: “Tasavvuf! Yani, İslam dinini rönesansa uğratan ilkel komünal toplum bilgini atalarımızın dünya görüşü.. İslam kültürüyle yoğrulmuş atalarımızın, dinsel bir terminolojiyle de olsa, gerçekliği kavrayış, onu dile getiriş biçimi.. Eğer onunla tanışmasaydım, gene bir yere varamazdım. Binlerce yıllık Anadolu kültürü o aynı zamanda. Bir yanıyla, ilkel sınıfsız toplum bilimi, bilinci, diğer yanıyla da, bu bilincin Anadolu medeniyetleriyle ilişkilerinin sonucunda, onların etkilerini de içinde taşıyan kültürel mirası. O mirasın uçsuz bucaksız deryasına dalmasaydım, gene bir şey çıkmazdı ortaya. “Ol miler ki, derya içredirler de deryayı bilmezler”in sırrını çözemazdım o zaman. Sadece balık tutmayı öğrenmiş olurdum belki ama deryayı farkedemezdim! ”Bir ben vardır bende, benden içeri”nin anlamını kavrayamazdım. “Gönül bağının, gönül gözünün” sırrına eremezdim. Bu olmadan da, bir atomun içindeki “sanal foton alışverişi” açıklanamazdı! Bir “ihtimaldalgasının” sırrı çözülemezdi! Sıfır noktasının diyalektiğini kavrayamazdım onsuz! Sistem gerçekliğini kavrayamazdım. “Kendini bilen Rabbini bilir”in anlamını kavrayamazdım!”

Tasavvuf ilkel sınıfsızlığın bilgisi-bilincidir dedik. Bunu, toprağa atılan o tohuma benzetelim. Sonra ne oluyor peki? Tohum kendi diyalektik inkârını yaratıyor bitki oluyor. Yani ilkel komünal toplum sınıflı toplumu doğuruyor. Sonra? Sonra, o bitki de kendi içinde kendi inkârını yaratarak meyvaya dönüşüyor. Yani, üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olarak sınıflılığın bağrından çıkan modern anlamda yeni bir sınıfsız topluma doğru gidiliyor. İşte dünya insanlığı olarak şu an yaşadığımız sürecin diyalektiği budur. İnsanlık, sınıflı toplumların en son biçimi olan kapitalizmden modern sınıfsız topluma doğru evriliyor. Peki nedir bu modern sınıfsız toplum mu diyorsunuz. İşte Tasavvuf burda işin içine giriyor!

MODERN SINIFSIZ TOPLUM BİLİNCİ- TASAVVUF İLİŞKİSİ

Maddi gerçekliğin oluşmasıyla beynimizde onun bilgisinin-bilincinin ortaya çıkması arasındaki ilişkide bilinç-bilgi daima geriden gelir. Yani önce çocuk doğar, maddi bir varlık olarak ortaya çıkar, ona ilişkin bilgi, bilinç vs. daha sonra oluşur. Çünkü, bizim bilinç-bilgi dediğimiz şey, yeni oluşmakta olan maddi gerçekliğe ait informasyonların beynimizde daha önceden sahip olduğumuz bilgilerle değerlendirilip-işlenilmesiyle oluşur. Yeni bilgiler daima, daha önceden varolan bilgilerin-sinapsların-üzerine (onları bir alt sistem olarak kendi içlerinde barındıracak şekilde) gelişirler.

İşte bu yüzden ki, bugün kapitalist toplumun bağrından-ana rahminden doğmakta olan modern sınıfsız topluma ilişkin bilgileri üretebilmenin yolu da, bu yeni oluşuma ilişkin informasyonları sınıfsız bir topluma ilişkin daha önceden sahip olduğumuz bilgilerle değerlendirmekten geçiyor. Şüphesiz, sadece bu bilgilere, yani sadece ilkel sınıfsızlığa ilişkin bilgilere bakarak modern sınıfsızlığı kavrayamayız!. Bu arada, süreç içinde ortaya çıkan diğer bilgilere de-modern bilime de- ihtiyaç vardır. Çünkü insanın, insan-doğa sistemine ilişkin sahip olduğu bilgiler-bunlara biz bilimler diyoruz- bir bütündür. Doğanın kendisinde, öyle fizik,

⁴ Bu konu için bak, www.aktolga.de 5. Çalışma.

kimya vs. diye bir ayırım yoktur. Bu nedenle, her anın bilgisini-bilincini üretebilmek için, o ana ilişkin yeni informasyonları daha önceden sahip olunan bütün bu bilgilerle birlikte değerlendirebilmek gerekir. İşte modern komünal toplumun bilgisini-bilincini üretebilme sürecinde Tasavvufu modern bilimler arasındaki ilişkinin esası budur.

MATERYALİZM VE TASAVVUF

Devam ediyoruz: Şöyle diyor Ahmet; “kabaca ifade edersek, Marxism, bütün evrenin “atomlardan” yapıldığını söyler. Her varlığın özü tekdir ve aynıdır. Tasavvuf ise tüm kâinatı “tanrının” yansıması olarak görür. Onun bakış açısına göre de hepimiz aynı ortak “kudretin” parçasıyızdır. Biri “atom” der, biri “tanrı” ama ikisi de kâinatın ve hayatın tek bir “kaynaktan” çıktığına inanır. Sonra ikisinin yolları ayrılır ve hayatın mekanizmasını kendilerine göre açıklarlar”.

Yani şimdi bu, “muhafazakarlarla” solcuların ittifakı konusu çıktı ya ortaya, eğer böyle giderse bir süre sonra bu konuyu da “kırleteceğiz”! Ama bu sefer suçlayacak bir Kemalizm de olmayacak ortada!

Yukardaki cümlede tanımlanan anlamıyla Marksizm sizin olsun! “Marksizm evrenin atomlardan yapıldığını söylerken, Tasavvuf, onun Tanrının bir yansıması olduğunu” söylemiş! Yani atomlar falan yoktur mu diyor Tasavvuf! Kırletilmişlikten bahsediyordunuz, Tasavvuf düşüncesinin kırletilmiş versiyonudur belki bu tür bir anlayış! Dünyanın atomlardan yapıldığı ta Demokrit’ten beri söylenen-bilinen bir gerçektir. Yani Marksizmle Tasavvuf arasındaki “fark”, bunlardan biri “atomlar” diyor da, diğeri “hayır Tanrı” diyor şeklinde basite indirgenemez! Sorun, evrensel oluşumun özünün nasıl kavranılacağına yatıyor. “Marksizm evrenin atomlardan oluştuğunu söyler” derken, eğer bununla evrenin atomlardan oluşan patates çuvalı gibi birşey olduğu söylenmek isteniyorsa, ki “materyalist felsefenin” özü-esası budur, bilinmelidir ki, bu tür bir felsefi temel üzerinde yükselen bir Marksizm de artık çağdışıdır-bilim dışı bir dünya görüşüdür. Tasavvuf düşüncesi ise, bunun tam tersi olan idealist bir düşünceyle özdeşleştirilerek, “hayır bu evrende atomlar falan yoktur, varolan tek gerçek Tanrı adı altındaki ideedir”e indirgenemez! Tasavvuf’u Diyanet İşleri’nden ya da devletçi din adamlarından öğrenmeye kalkarsak vay halimize!

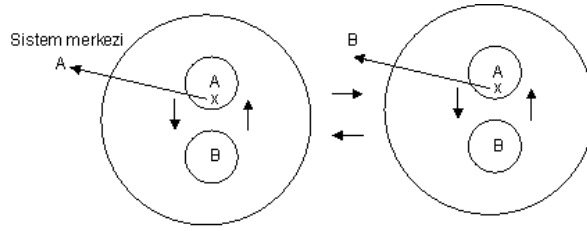
Önce “materyalizmi” ele alalım. Evet, bir zamanlar belki bilimseldi bu görüş. Klasik fiziğin-Newton fiziğinin egemen olduğu koşulları düşününüz. Newton’dan sonra, artık bilinmeyen birşey kalmadı diye düşünülüyordu bilim çevrelerinde. Batı’da feodalizmin karşısında devrimci bir sınıf olarak yükselen burjuvazinin dünya görüşü de böyle bir ortam içinde oluşmuştu. O zamanlar, feodal-dinsel-idealist dünya görüşünün karşısında devrimci bir felsefe-dünya görüşü olarak ortaya çıkmıştı materyalizm.

Bu zemin, 20yy’ın başlarında kuantum teorisinin keşfiyle birlikte büyük bir darbe yedi, ama gene de, 20.yy’ın sonlarına kadar, sadece burjuvazinin değil, işçi sınıfının dünya görüşünün de temelini teşkil etmeye devam etmiştir. Fakat 21.yy’ı artık bu türden bir “materyalizmle”, bilim dışı ikelliklerle açıklayamazsınız! Eskiden (yani 21.yy öncesinde) “materyalizmin” başına “diyalektik” kelimesini ekleyerek buradan işçi sınıfına da bir ideoloji türetmenin maddi temelleri vardı belki dünyada. O zamanın koşulları içinde, “zıtların birliği ve mücadelesi” anlayışını “işçi sınıfı ideolojisine” göre yorumlayarak, buradan sosyalist bir devrim anlayışı türetmenin maddi temeli vardı belki! Ama 21.yy la birlikte bur türden hayaller de yok oldular artık! Çünkü artık bu türden ilkel felsefi anlayışlarla ne modern bilimden birşey anlayabilirsiniz, ne de bugünle dün arasında neyin değiştiğinin bilincinde olursunuz.

Materyalist felsefenin-başına diyalektik kelimesini de koysanız-işin özü, esası değişmez. Şöyle özetleyelim: Bu evren, herbiri “kendinde şey” olan, yani, varolmak için başka nesnelere ilişki-etkileşme içinde olmaya ihtiyacı olmayan nesnelere oluşur. Varlığı kendinden olan bu nesnelere ki, bunlar daha sonra, kendi aralarında ilişkiler-etkileşmeler gerçekleştirerek varlıklarını sürdürürler; ama varoluşun özü bu ilişkilerden-etkileşmelerden bağımsızdır. Nitekim, üzerinde ölçme işlemi yaparak ölçü değerleri elde edilen bir elektron, ölçme işlemi yapan bilimadaminin bu işleminden-yani ölçme işleminden- önce de varolan objektif-mutlak bir gerçekliktir. Adına ister materyalizm deyin, ister diyalektik materyalizm, işin özü esas budur. Başa diyalektik kelimesini koyunca, buradan, kendinde şey olan her nesnenin, aynı anda, gene kendisi gibi objektif-mutlak bir realite olan kendi zıttını yaratarak varolduğu anlaşılacaktır o kadar. Yani varoluşun özü değişmiyor. Varolmak, karşılıklı ilişkiye göre-bu ilişki esnasında birbirini yaratarak gerçekleşen izafi bir oluşum değil bu durumda.

Tasavvufa gelince, Tasavvufun ne olduğunu bir kere de “Herşeyin Teorisinin” diliyle açıklmaya çalışalım⁵:

“Bu evrende var olan her şey, kendi içinde bir AB sistemi iken, aynı anda, sistem merkezinde temsil olunan varlığıyla, bir başka AB sisteminin içinde A ya da B olarak da yer alır, var olur (buradaki A ve B rasgele-sembolik ifadelerdir).

Şek: “Birşey”in, ya da “herşeyin” anatomisi..

Peki şeylerin, ya da nesnelere sistem merkezinde (sıfır noktasında) onların varlığının temsil edildiği böyle bir “nokta”-instanz var mıdır gerçekte?

Cevap, “hayır yoktur” olacaktır! Evet, her sistem, sistem merkezindeki “sıfır noktasında” temsil edilir, ama, böyle bir “nokta” bir varlık izafe etmek, sıfıra uzay-zaman içinde maddi bir varlık izafe etmek demektir ki, bu da saçmadır! Sıfır “yokluğu” temsil eder. Bu nedenle, olmayan bir şeyin uzayda bir “nokta” temsili de mümkün değildir! Ama gene de biz deriz ki, “her sistem, sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil olunur”! Böyle deriz, çünkü ona-sıfır noktasına- izafe ettiğimiz bu “varlık”, aynı zamanda, bütün sistemlerin-varlıkların mutlak gerçeklikler olarak varolmadıklarını, şeylerin, kendi varlıklarında yok olan izafi gerçeklikler olduklarını da ifade eder!

Bu o kadar önemli bir sonuçtur ki, bunu kavramadan, yani sıfırın bu sanal-potansiyel gerçekliğini-fonksiyonunu kavramadan başka hiç bir şeyi kavramak da mümkün değildir!

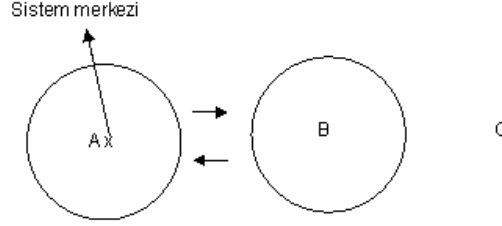
Biraz açalım:

Güneş sistemi gibi astronomik bir sistem sözkonusu olunca, “sistem merkezi”nin ne anlama geldiğini fizik kitaplarından biliyoruz. “Kütle merkezi” deniyor buna. Ne demektir bu şimdi? Dünyanın merkezinde böyle bir “merkezi” (“kütle çekim merkezini”) temsil eden bir sıfır

⁵ www.aktolga.de, 4. Çalışma. “Sistem Teorisinin Esasları, ya da Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi- Herşeyin Teorisi”

noktası mı vardır? Tabii ki hayır! Ama gene de biz belirli bir “kütle çekim merkezinden” bahsederiz. Çünkü, elinizden bıraktığınız kalem yerin merkezine doğru düşmektedir! Ama bu, “yerin merkezinde”, herşeyi kendisine doğru çeken “sıfır noktası” adlı bir sihirbazın bulunduğu anlamına gelmez!

Sistem merkezi kavramı, her durumda, sözkonusu sistemin niteliğine göre, buna uygun bir şekilde yeniden tanımlanmalıdır. Örneğin, bir sistem olarak organizmanın sistem merkeziyle, toplumun sistem merkezinin ne anlama geldiği, her özgül durumda, madde-enerjinin o anki yoğunlaşma biçimine ait bilgiyle ve dille tanımlanmalıdır. Ama gene de, bu konuda, bütün sistemler için geçerli olabilecek bazı açıklamalar yapmak mümkündür. Şöyle ki:

Varolmak, “dışardan”-“çevreden”- gelen etkilere karşı reaksiyon gösterebilmektir; bu yüzden de daima, bir dış unsurla etkileşme süreci içinde-esnasında-bir anlama sahip olur demiştik. Bu nedenle, yukardaki şekilde, AB sisteminin içindeki unsurlar olarak A ve B açısından, sistem merkezini temsil eden x noktasının hiçbir maddi varlığı sözkonusu olamaz. AB’nin sistem merkezini temsil eden x noktası, ancak bir dış unsurla (C) etkileşme esnasında maddi bir gerçeklik olarak ortaya çıkar. Biraz daha mı açalım:

AB sistemine dışardan bir etki-informasyon geldiği zaman ne oluyordu; bu etki-informasyon önce sistemin içindeki bilgiyle değerlendirilerek (bu bilgi A ve B arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutulan bilgidir) bir cevap-reaksiyon modeli-oluşturuluyor, sonra da hazırlanan bu reaksiyon modeli gerçekleştiriliyordu.⁶ Burada olay çok açıktır! Bu durumda, A ve B açısından sistemin içinde yapılması gereken iki esas görev-iki fonksiyon- vardır. Bunlardan birincisi gelen etkiye karşı verilecek cevabın hazırlanması, ikincisi de bunun gerçekleştirilmesidir. Bunun dışında yapılan başka bir iş -varoluş fonksiyonu- yoktur sistemin içinde. Bu görev bölüşümü ortamında A ve B açısından varolmak da bu iki fonksiyondan birini gerçekleştirmektir. Sürece A ve B açısından bakınca, sistemin içinde “sistem merkezi” diye üçüncü bir işlevsel “noktaya” yer yoktur!

Ama aynı anda, AB sisteminin dışında bulunan bir C unsuru açısından durum farklıdır. Bu durumda C, ya AB’yi etkileyendir, ya da AB tarafından etkilenen. AB’ nin varolabilmesi, A ve B nin yukarda ifade edilen fonksiyonlarını yerine getirebilmeleri için, bir dış C unsuru tarafından etkilenmesi gerekir. Ama AB’ nin, bir sistem-bir bütün- olarak varolabilmesi için, onun aynı zamanda, dışardan gelen etkiye karşı hazırladığı reaksiyonla dış unsur olarak C ‘yi etkileyebilmesi de gerekir. Ancak bu durumdadır ki, AB den gelen etki, dış unsur olarak C için, AB nin sistem merkezinde temsil olunan varlığına ilişkin bir mesaj özelliğine sahip olur. C için bu mesajın nasıl hazırlandığı önemli değildir. A, mesajın nasıl olacağını hazırlamışta, B de bunu gerçekleştirmiş, bu değildir onun için önemli olan. C için önemli olan, bu mesajın-etkinin- A ve B tarafından birlikte, AB adına hazırlanmış olmasıdır.⁷

⁶ Bu konuda ayrıntılı bilgi için bak www.aktolga.de 4. Çalışma.

⁷ C açısından A ve B’nin fonksiyonları A+B olarak bütünleşerek-süperpozisyon yaparak- tek bir mesaj-etken haline gelir.

İşte tam bu anda, C açısından, AB den gelen etkinin-mesajın- AB içindeki temsil edildiği izafi “noktaya” AB sisteminin sistem merkezi diyoruz. Bu andan itibaren artık C ile AB’nin temsil edildiği x noktası arasında yeni bir sistem ilişkisi oluşmuştur ve yukarda söylenenlerin hepsi bu yeni sistem için de geçerlidir...

Geliyoruz şimdi Tasavvufa. Sistem Teorisi’ne göre⁸ bu evrende varolan herşey bir sistem değil midir? Evet! Peki her sistem de son tahlilde sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil edilmiyor mu? Ona da evet! O halde bu evrende sıfır noktasından başka hiçbirşey yoktur, herşeyin özü esas o dur! İşte size Tasavvufun bilgi temeli...Modern bilimin diliyle yukardaki şekilde ifade olunan gerçeği Tasavvuf bilgini atalarımız ilkel komünal toplum biliminin diliyle dinsel bir terminolojiyle Tasavvuf adı altında ifade etmişlerdir. “Her yerde hazır ve nazır olan”, “herşeyin özü-esası olan” şey nedir? Hak mı, ya da Allah mı? Tasavvuf böyle diyor. Modern bilimin dilinde de onun adı sıfır noktasıdır. Onun varlığı yokluğuyla ifade olunmaz mı? Belirli bir rengi, şekli, adı, kokusu olmayan değil midir o?

Eğer, bilimi dışlamayan modern dindarlarla modern bilimsel solcular arasında bir işbirliği olacaksa bunun zemini ortadadır. Bütün ırmakların aynı denize boşaldığı bir süreci yaşıyor insanlık bugün. Gel demiş Mevlana, ne olursan gel..olayın özü budur işte..”Şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu” diyor Yunus, nedir o “şol cennetler”? Nasıl akıyor o ırmaklar “Allah deyu deyu”..”Heryerde her zaman sadece o vardır, nereye baksam onu görüyorum” diyor Yunus, bu ne demektir. Kimdir, nedir “o”? Ve de “En el Hak” diyor Hallacı Mansur..Bu diyalektiği kavradığınız an siz de dile getirebilirsiniz aynı gerçeği; çünkü insan doğa’nın kendi bilincine varmasıdır; ama o zaman “siz” artık siz olmaktan çıkarsınız, “kendi varlığınızda yok olursunuz”. “Nefsinizi bilerek Rabbinizi bilmiş “ olursunuz. İçinizde, Hakkın-sıfır noktasının-yerini tutan, mutlak anlamda başka bir varlığın bulunmadığının bilincine varmışsınızdır artık!

SONUÇ

Tarihi günler yaşıyoruz! Türkiye toplumu, bir yandan, zamana yayılarak gelişen kendine özgü bir burjuva devrimi sürecinin çok önemli bir dönemecinden geçiyor, diğer yandan da, globalleşme sürecine paralel olarak gelişen, evrensel anlamda yeni bir bilincin oluşması süreci zorluyor Türkiye’yi. Bu iki süreç içiçe geçmiş halde yaşanıyor Türkiye’de. Öyle ki, bunları birbirlerinden ayırmak mümkün değildir artık. “Bırakalım şimdi globalleşmeyi, evrensel bir sol bilincin ortaya çıkmasını falan bir yana, önümüzde somut bir durum var, darbeye karşı çıkmak. Bunun için de “muhafazakârlarla” “ solcuların” işbirliği yapmaları gerekiyor” gerisi boştur diyerek kestirip atamayız! Doğrudur darbeye karşı bütün demokrasi güçlerinin birliği öncelik kazanıyor şu an; ama bu arada, karşı çıktığımız şeyin yerine neyi koyacağımızı da çok iyi bilmemiz gerekiyor. Bunun için de biz kimiz, toplumda neyi, hangi sınıfları temsil ediyoruz sorularına doğru cevap verebilmemiz lazım.

Bu noktada sorun “muhafazakârlarda” değil aslında, onların durumu açık. Onlar kendilerine “muhafazakâr” adını uygun görseler de, Türkiye’nin burjuva devrimcileri olarak, şimdilik sol-ilerici bir çizgide yollarına devam ediyorlar. Kemalizmin, darbeciliğin yerine ne önerdiklerini koyacakları da ortada. AB yolunda ilerlemek isteyen Anadolu kapitalizmini temsil ediyor onlar.

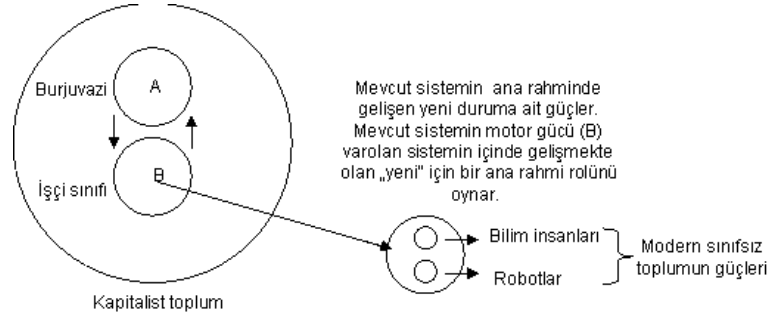
Peki ya “sol”, “Kemalizm tarafından kirlenmemiş olan sol”- isterseniz “Marksist sol” da diyelim buna- nedir, Anadolu kapitalistlerinden farklı olarak o neyi istemekte, temsil etmektedir, ne önermektedir Türkiye için, programı nedir? “Zıtların birliği ve mücadelesi”

⁸ Sistem Teorisi-İnformasyon İşleme Teorisi-Herşeyin Teorisi, bu üç teorik yapı aslında bir bütündür. Daha geniş bilgi için ansiklopedileri falan karıştırmanıza gerek yok!! www.aktolga.de dir işin kaynağı.

ilkesinin Marksist yorumundan yola çıkarak, burjuvaziye karşı işçi sınıfının iktidarını-sosyalizmi mi? Hayır mı diyorsunuz; biz de AB yolunda ilerlemeyi-demokratikleşmeyi istiyoruz mu diyorsunuz; tamam ; ama peki nedir o zaman “gerçek bir solla” “muhafazakarların” arasındaki fark? İşte burada baltayı taşa vuruyoruz!

Daha açık konuşalım: 20.yy özgü olan o kabuklarımızı kırmadan 21.yy özgü yeni bir bilinci geliştirmemiz mümkün değildir. Bu durumda bir o yana, bir bu yana eski çerçevenin içinde döner dururuz! Ya devrim yapıyoruz diye öne fırlatarak kafamızı duvarlara vurur düşeriz, ya da, hep birilerinin peşine takılarak onların yedek gücü haline geliriz. Dün bu “birileri” Kemalistlerdi. Yarın başkaları olabilir. Ben diyorum ki, günümüz, Kemalistlerle hesaplaşma günü olduğu kadar, “sol” olarak kendi kendimizle hesaplaşma günü de olsun. Yoksa gene “iyi niyetlerle” peşine takılacak başkalarını buluruz hiç farkında olmadan!

Peki kendi kendimizle nasıl hesaplaşacağız? Biz kimiz, sol nedir, ne olmalıdır, kime solcu denilmelidir?

21.yy özgü sol, kapitalist toplumun içinde, onun diyalektik inkârı olarak gelişen modern sınıfsız toplum temsilcisidir. O, bir yanıyla, işçi sınıfının ana rahminde gelişen bir bebek olarak kapitalizmin içindeki bir güçtür-unsurdur, ama diğer yanıyla da, kapitalizmin diyalektik inkârı olan bir başka sistemin temsilcisidir. Onun daha ileri bir üretim ilişkileri sistemini temsil etmesinin, toplumun bütün sınıf ve tabakaları için bir önder, yol gösterici haline gelmesinin, giderekten kapitalist siyasetin bile belirleyicisi haline gelmesinin diyalektiği budur.

Ben diyorum ki, bir adım ileri atarak Kemalistlerle göbek bağıni kopardık, ayaklarımız yere, Türkiye toprağına değdi. Şimdi bir adım daha atarak o eski “socu” zincirlerimizi de parçalayalım! Sonra, bir adım geriden, yani şu an bulunduğumuz noktadan itibaren daha güvenli bir şekilde (ve nereye gittiğimizi görerek) yola devam edebiliriz..

Açık söyleyeyim benim korkum şu: Evet şu an işler iyi gidiyor, olumlu yönde gelişen bir sol potansiyel çıktı ortaya; ama eğer bu hesaplaşma yapılamazsa devrimci dalganın şiddeti azalmaya başlayıpta sular durulunca bu potansiyelin tekrar eski “solcu” mevzilere dönüşeceğinden korkuyorum! Çünkü bir virüs gibidir bu “solculuk”! Bir girdimi vücuda kolay kolay çıkmaz! Hem sonra kenarda bekleyen bir de TÜSİAD var onu da unutmayalım! Bakarsınız yarın gene “solcuları” etrafında toplamak için bir adım öne geçiverir, uyanık olalım! Süreci kısa vadeli ittifaklar zemininin ötesinde görmeye çalışalım. Nereye gidiyoruz sorusunu kendi kendimize sorarken biz kimiz, neyi temsil ediyoruz demeyi de unutmayalım...